2e JAARGANG No. 6 15 DEC. 1937

ONTWAKEND VOLK

MAANDBLAD TOT
VORMING VAN DEN NEDERLANDSCHEN GEEST

SECRETARIAAT: MALIEBAAN 35, UTRECHT
UITGAVE: NENASU — POSTBUS 2 — LEIDEN
ABONNEMENT: f 1.50 PER JAAR (f 0.75 PER HALF JAAR)
POSTGIRO 207915 (TEN NAME VAN „VOLK EN VADERLAND")

Opdracht

Mijn vers zij een vlag,
met wapperende slagen
geheven in den dag,
door Dietsche hand gedragen,
aan Dietsche jeugd gegeven
als laaiend krijgsbanier,
door Dietschlands jeugd geheven
hóóg in het zonnevier.

Mijn vers zij een schild
waarop het felle vlagen
en heel het ruw en wild
geweld wordt afgeslagen,
van vijands' looze streken.
Een sterk en blank blazoen
waarop de pijlen breken
die Dietschland schade doen.

Mijn vers zij een toren
op Dietschen grond gebouwd,
waarin de strijd zijn voren
en diepe groeven klauwt,
maar die daar nog zal staan
aan deze lage kusten,
als ik reeds lang vergaan
in Dietschlands grond zal rusten.

Mijn vers zij zwak of klein,
't zij leelijk om te hooren,
het wil slechts eerlijk zijn.
Want 't werd uit U geboren,
het werd voor U geschreven
mijn Dietsche geuzenvolk,
uit U kwam het tot leven:
zoo zij het U tot tolk.

ROB DELSING.

Marnix v. St. Aldegonde

1598 — 15 December — 1937

Bij een ontwakend volk hooren wekkers: mannen die het volk wakker roepen, vaak zelfs wakker schudden moeten.

Een volk kan van eigen aard ontworteld en door vreemde invloeden overweldigd en door andere volken overheerscht zijn (ons land 1795—1813), het land kan door vijandelijke legers overstroomd en getyranniseerd zijn, omdat het zijne verdediging verwaarloosde (1672), de natie kan in hare diepste gevoelens en godsdienstige overtuiging beleedigd en vervolgd worden, door eigen overheid nog wel (onder Alva), het kan ten slotte in burgerlijke zatheid ingedommeld zijn en dan uitgebuit worden door volksvreemde elementen, onder het mom van humanistische, doch wezensvijandige en dies verkeerde overwegingen... steeds wanneer het volk dan tot ontwaking komt, zal er een man of zullen er mannen zijn, die dat ingeslapen volk aangrijpen en het door elkander schudden, om het op zijne historische en volksche roeping te wijzen.

Vaak kan men in zulke gevallen van eene gelukkige coïncidentie spreken, d.i. van een verblijdend samenvallen van nood en verlosser. Als de nood het hoogst is, is de redding nabij.

Bij onzen opstand tegen Spanje was het Willem van Oranje, bij den overval der vier machten in 1672 was het stadhouder Willem III, eene eeuw geleden was het Groen van Prinsterer, die op het gevaar der revolutionaire ideeën bleef wijzen, ook in den deftigen vorm van het toenmalige liberalisme, en ook nu brengt onze tijd de mannen voor het front, die hun volk van de democratische waan-idee zullen bevrijden.

In zulke dagen van strijd moet er **aan allen** kant gekampt worden. De nieuwe idee — het vernieuwde ideaal — wordt door de machthebbers van het oogenblik bekogeld van uit elken hoek. Dat is voor de baanbrekers van 't nieuwe niet altijd prettig, want de aanvoerder kan nu eenmaal niet overal tegelijk zijn. Bovendien moet elke stormloop **deskundig** afgeweerd worden en niet met halve of onvoldoende krachten.

Hoe heerlijk is het dan, medestanders te vinden, die een deel van de gevechtslinie onder hunne alleszins bekwame leiding kunnen overnemen, en alzoo de hoofdaanvoering ontlasten. Maar bovenal, welk eene gave Gods is het dan, menschen naast zich te weten en bij de hand te hebben, die den aanval op **elk** onderdeel van 't front niet alleen manmoedig, maar ook deskundig weten te weerstaan. Zulk een gave Gods was Marnix van St. Aldegonde, wiens overlijden in 1598 we op 15 December weer herdachten.

Meestal denkt men aan hem als dichter van het Wilhelmus — en toch is hij dat wellicht niet eens — maar in den strijd zijner dagen deed hij allereerst in den letterlijken zin des woords mee. We zouden het met een beeld van tegenwoordig aldus kunnen uitdrukken: hij was niet alleen leider der afdeeling Vorming, maar hij was ook W.A.-man.

Wij zien hem aan het hoofd van een vendel troepen tot ontzet van Haarlem; in eene schermutseling bij Maassluis wordt hij zelfs gevangen genomen. Toenmaals kende men voor gevangenen geen pardon, maar gelukkig hadden de Watergeuzen Bossu in handen gekregen en zoo konden deze tegenstanders uitgewisseld worden.

Streed Marnix dus mede bij den aanval op de hoofdpoort, als we de verschillende bolwerken der bestormde veste rondgaan, kunnen we hem in vele daarvan eveneens als een geducht strijder leeren kennen.

Eene zorgvuldige voorbereiding liet hem met kennis van zaken meespreken op taalgebied: hij wist onze sprake van vele vreemde invloeden en uitheemsche woorden te zuiveren. De geestdrift der strijders wist hij aan te vuren door bezielende, vlammende strijdliederen, maar evenzeer door hooggestemde psalmen, die hij opnieuw berijmde.

Den aanvoerder der troepen stond hij als raadsman en vertrouwde ter zijde in lastige politieke omstandigheden en bij delicate opdrachten (een zestiende-eeuwsche von Ribbentrop!).

De stormloopen werden toentertijd voornamelijk op theologisch gebied ondernomen, en hoe goed ook daarbij Marnix van St. Aldegonde zich verweerde, betuigt ons de Amerikaansche geschiedkundige Motley met deze woorden: een in den godsdienstigen strijd zóó bedreven godgeleerde, dat hij aan eene vergadering van bisschoppen, in het hun bijzondere eigen vak, zegevierend het hoofd bood.

In 1586 en 1594 wordt hij zelfs aangezocht, om den bijbel in de landstaal te vertolken en inderdaad is het eerste boek Genesis vertaald, als hij sterft, en datgene beërft, wat zijne lijkspreuk beleed: repos ailleurs (elders rusten)!

Zoo stond Marnix op den wal der belegerde vesting: in de eene hand de troffel om op te bouwen, wat vernield was, in de andere hand het zwaard, om den aanvaller bij dit opbouwende werk heldhaftig te weerstaan. God geve, dat Nederland onder alle omstandigheden op zulke helden rekenen mag!

EROS.

De nationaal-socialist en de Volks-gemeenschap

Ten alle tijde heeft men er over nagedacht, welke plaats de mensch hier in de wereld inneemt. Men noemt het resultaat dan wereldbeschouwing, levensbeschouwing en ook wel levenshouding en hecht aan deze woorden vaak zoo speciale beteekenis, dat ze bijna het monopolie geworden zijn van bepaalde denkbeelden. Daar komt nog bij dat er menschen zijn, die nauwkeurig weten, hoe het in alle details gesteld is met de verhoudingen van den mensch ten aanzien van zijn medemenschen, de wereld, ja ook ten aanzien van God. Zij weten het zoo precies, dat twijfel aan een onderdeeltje zelfs niet geduld wordt. Wie het niet ten volle en op alle onderdeelen met hen eens is, heeft het mis. Jammer is nu echter, dat al deze zoo zelfverzekerde menschen het onderling heelemaal niet eens zijn. Ze hebben ieder voor zich de „ware" opvattingen, maar daar deze opvattingen onderling veelal mijlenver uiteenloopen, moet het toch wel ergens haperen. Zeker is dus wel, dat ze niet allen gelijk kunnen hebben, maar is er dan wellicht onder de velen, die er zoo van overtuigd zijn, dat ze het weten, een groep, of misschien alleen een enkeling, die het bij het rechte eind heeft?

Ook indien er maar een enkeling ware, die een volkomen inzicht had in den grond der dingen, het wonder van het leven, het geheim der ziel, het raadsel der wereld, het wezen van God, het zou nog de moeite waard zijn, want misschien zou het hem gelukken ook anderen iets van dit inzicht bij te brengen. Maar wij kunnen hieraan zelfs niet gelooven. Hoe zou de nietige menschelijke geest die diepten kunnen peilen? Hoe zou het menschelijke verstand die vraagstukken tot het einde toe kunnen doordenken? Wij zijn omringd en staan dagelijks voor onbegrepen wonderen, voor ondoorgrondelijke raadselen, waarvan het begrijpen tot de onmogelijkheden behoort. Niet omdat we nog te weinig bijzonderheden weten, niet omdat we nog niet voldoende feitenmateriaal hebben, maar omdat ons verstand te beperkt is, om deze zaken te bevatten. Het denkbeeld, dat deze mogelijkheden wel zouden bestaan, heeft zich na de middeleeuwen ontwikkeld, totdat eindelijk de Fransche revolutie de godin der rede ten troon verhief en in de negentiede eeuw het grootste deel van het intellect er van overtuigd was, dat het niet lang meer zou duren of men zou „de natuur haar laatste geheimen ontfutselen", zooals het heette. En telkens weer constateerde men dat de mensch, dank zij de menschelijke techniek, weer eens „de natuur had overtroffen".

In de twintigste eeuw is althans eenige kentering te bespeuren en de zelfverzekerdheid der natuur-overtreffers is wel wat getaand. Maar vanzelfsprekend is de drang van den mensch, om althans eenig inzicht

te verwerven, niet verminderd, al heeft die drang hem ook eenige eeuwen in verkeerde richting gestuurd.

Bij dat streven om eenig inzicht te verkrijgen zoekt de mensch een steunpunt, een uitgangspunt, en dat is verschillend, naar gelang de geaardheid, de genoten ontwikkeling, het millieu, waar hij uit voortkomt, en tal van andere factoren meer. In hoofdzaak kunnen wij de uitgangspunten tot een drietal terugbrengen; een deel der zoekenden tracht zich een beeld te vormen van het wezen der wereld door de uiterlijke verschijningsvormen waar te nemen en daaruit gevolgtrekkingen te maken; een ander deel gaat uit van abstracte ideeën en tracht langs die lijn een ideëel wereldbeeld te vormen; de derde groep gaat uit van een speciale goddelijke openbaring (speciaal, omdat de wereld als zoodanig ook als een goddelijke openbaring kan gelden).

Maar allen gebruiken het verstand, de rede, om hun wereldbeschouwing op te bouwen en terwijl men theoretisch de mogelijkheid zou kunnen aanvaarden, dat de drie uitgangspunten uiteindelijk tot een gelijk resultaat kunnen voeren, laat de practijk zien, dat zelfs degenen, die van hetzelfde uitgangspunt uit begonnen, tot de meest uiteenloopende gevolgtrekkingen kwamen. Zoo kwamen er in den loop der eeuwen tal van wereldbeschouwingen en ook op het oogenblik vinden een groot aantal „stelsels" ijverige verdedigers en discipelen. De meesten dezer tegenwoordige stelsels hebben één trek gemeen: zij gaan uit van den individueelen mensch, stellen dien althans in het middelpunt of ruimen een belangrijk deel voor hem in, en bezien dan van dien mensch uit zijn verhouding tot de wereld, tot zijn medemenschen en tot God. M.a.w. de mensch staat aan de eene zijde van het vraagstuk en al het andere staat daar tegenover. Meer of minder vaag wordt dan over het bestaan en de waarde van bindingen gesproken die den mensch van een zelfstandig individu maken tot een onderdeel van de familie, de volksgemeenschap of de menschheid. Ten opzichte hiervan zijn de beschouwingen in de laatste eeuw echter zeer sterk afgegleden naar een ontkenning dezer bindingen en is uiteindelijk het individu en een vaag menschheidsbegrip overgebleven. De sociaal-democratie verbrak 't begrip volksgemeenschap door den vaderlandslooze als ideaal-mensch voor te stellen, haar marxistische tweelingsbroeder, het communisme, verbrak ook de huwelijksbanden en liet ons als eenig ideaal een wereldrepubliek met individueele wereldburgers zien. Het individueele denken had van den mensch een enkeling gemaakt, een eenspanner, die alleen door toevallige omstandigheden met of zonder andere individuen gemeenschap had. De „vrije" individueele mensch was het ideaal en men sprak over de anderen minachtend als „kuddedieren", die zich nog niet tot de hoogte van het vrije onafhankelijke denken hadden opgewerkt. De algemeene neiging tot het materialisme kwam den individualisten hierbij natuurlijk te hulp, want, materieel gezien, staat de mensch op een zekeren leeftijd gekomen (maar eerder dan ook niet) op zichzelf en, gezien onze — eveneens materieele — economische verhoudingen, tegenover alles en iedereen.

Maar toch voelen we allen, dat er een kronkel in deze redeneering zit. Materieel bezien moge er dan al iets voor te zeggen zijn, er spelen ook nog andere factoren mede. Zoo voelen wij allen, dat de mensch als enkeling niet leeft in den waren zin van het woord; hij kan eten en drinken en doodgaan op zijn tijd, maar dit is het ware leven niet. Dit

ware leven komt pas, als hij in contact komt met zijn medemenschen, want in al zijn handelingen is de mensch een gemeenschapswezen. En alleen in de gemeenschap verwerkelijkt zich zijn leven, dat anders een vegeteeren, een plantenleven zou zijn. Ja men zou kunnen zeggen, dat een mensch buiten de gemeenschap het typisch menschelijke heeft afgedaan en dat alleen de mensch in de gemeenschap het tot waar menschzijn kan brengen.

Wanneer men dan ook bij zijn beschouwingen den mensch als uitgangspunt neemt, dan is men van een verkeerd punt uitgegaan bij het trachten, de menschelijke vraagstukken tot een oplossing te brengen. **Het werkelijke gegeven is niet de mensch, maar de gemeenschap, waarvan die mensch deel uitmaakt.** Zooals hierboven reeds is gezegd, kan men den **materieelen** mensch als enkeling beschouwen en kan dus bijv. de natuurwetenschap hem bij het verzamelen van feitenkennis als onderzoekingsobject beschouwen; als object tot het verkrijgen van inzicht is hij alleen te beschouwen als deel van de gemeenschap, waar zijn leven tot werkelijkheid wordt en practisch verloopt.

Dit denkbeeld is niet nieuw. Maar de enkelen, die het verkondigen, zijn vrijwel genegeerd. Zoo heeft bijv. Paul Krannhals gezegd: „Het individu heeft noch het recht, noch de plicht om te bestaan, omdat alle rechten en plichten pas uit de gemeenschap kunnen worden afgeleid".

Maar reeds veel vroeger zijn zulke klanken gehoord. Zoo zeide reeds Meester Ekkehard, die omstreeks 1300 leefde: „Handel zoo, dat de grondbeginselen van uw wil ten alle tijde en tegelijkertijd als grondslag voor een algemeene wetgeving kunnen gelden".

In dezen zin, waar wij zoo aanstonds nog op terugkomen, kunnen wij de kern van de nationaal-socialistische ethica zien.

Het eerste program der fascistische partij in Italië begint met de woorden: „De natie is niet een eenvoudige opstelling van levende individuen, maar een organisme, dat de oneindige rij der geslachten omvat en waarin de enkelingen niets dan vergankelijke elementen zijn". En in het eerste hoofdstuk der Carta del Lavoro kunnen wij lezen: „De Italiaansche natie is een organisme, waarvan het doel, het bestaan en de middelen die der enkelingen of groepen overtreffen, zoowel in macht als in duurzaamheid".

Het gevaar bij een dergelijke redeneering is natuurlijk daarin gelegen, dat de beteekenis van het onderdeel mensch te veel wordt verdoezeld en als dan nog in de plaats van het begrip „volksgemeenschap" het begrip „staat" treedt, dan is de weg open voor het idee: „het individu is niets, de Staat is alles". De zuidelijke volken, die meer dan wij door oostersch despotisme gekneed en voor dergelijke ideeën rijpgemaakt zijn, zullen eerder tot zulke uitspraken geneigd zijn dan de noordelijke, Germaansche, volken, wier geaardheid meer reageert op het begrip „volksgemeenschap", waarin de vrije persoonlijkheid een hem toekomende en vaak beteekenisrijke rol kan spelen.

Voor den Nederlandschen nationaal-socialist zal dus niet gelden „de staat is alles en het individu is niets" maar „de volksgemeenschap is alles en de enkelingen, die door de gemeenschap hun eigenlijke waarde verkrijgen, kunnen waardevolle elementen daarin zijn".

Het nationaal-socialisme stelt dus niet den individueelen mensch of de vage menschheid in het middelpunt, maar de volksgemeenschap, het

volk, het ras, dat uit gelijk-aardige, organisch verbonden enkelingen bestaat. En van dit uitgangspunt gaan wij uit, indien wij de vraag stellen: welke plaats behoort de mensch in die gemeenschap — voor ons dus ons Nederlandsche volk — in te nemen. Daarbij nemen wij dan tevens aan, dat de mensch eigenlijk alleen door de gemeenschap bestaat, dat hij daarvan in alle opzichten afhankelijk is en dat hij daaraan alles, ook zijn rechten, ontleent.

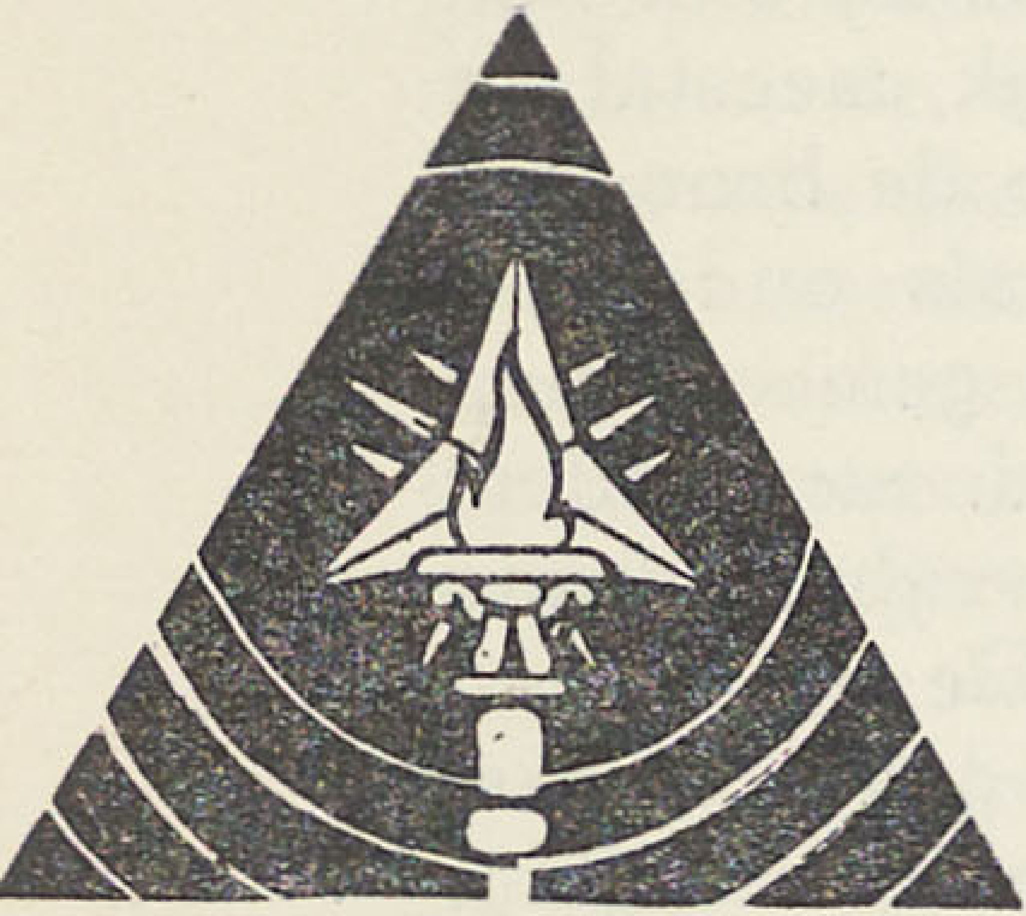
De individualisten, die dit niet voelen en inzien, gaan van zichzelf uit; zij stellen zich desnoods tegenover de gemeenschap en als zij aan hùn vrijheidsdrang willen toegeven, dan botsen ze onvermijdelijk, meestal tot hun eigen schade. Degenen echter die in de gemeenschap de bron, het uitgangspunt zien, degenen dus, die den mensch zien als onderdeel van die gemeenschap en die daarom in harmonie met die gemeenschap willen leven — omdat ze, van hun standpunt beschouwd, niet anders kunnen willen — kunnen door toe te geven aan hun vrijheidsdrang niet anders dan het welzijn van het geheel bevorderen. De drang van den gemeenschapsmensch is gericht op het welzijn van het geheel, waarvan hij deel uitmaakt; dit is bij hem geen verstandelijke overweging, hij bezit dit gemeenschapsgevoel nu eenmaal. Daarom kan hij ook handelen zooals Meester Ekkehard dit voorschrijft, want het welzijn van zijn volk is zijn hoogste doel en dit welzijn zal voor hem meer beteekenen dan zijn eigen leven. Wie gemeenschapsgevoel bezit en de zedelijke bindingen in zijn gemeenschap erkent is vrij en voelt zich vrij, want zijn geaardheid brengt mede, dat hij nooit tegen de belangen van de gemeenschap kan ingaan. Hij voelt dus nooit belemmeringen, botst niet, en kan zich volkomen vrij ontplooien. De individualist daarentegen moet zich in iedere gemeenschap onvrij voelen, want hij botst voortdurend en hoopt de botsingen, die zich in een in individualisten ontbindende gemeenschap in steeds heftiger mate zullen vertoonen, te overwinnen met een steeds heviger gebrul om vrijheid.

Evenzeer als de gemeenschapsmensch in een nationaal-socalistischen staat vrij is, is dit ook de kunst, de wetenschap, de godsdienst en de geheele cultuur. In den individualistischen-staat waar de enkelingen alle van hun eigen standpunt uitgaan krijgt men op ieder gebied evenzoovele afwijkende opvattingen als er menschen zijn en een voortdurend botsen dezer meeningen; een strijd van allen tegen allen, waarbij allen de belemmeringen voelen en hun vrijheid beknot achten. In de nationaal-socialistische volksgemeenschap, waar ieders denken en streven op het belang der gemeenschap gericht is, is het dualisme eigenbelang en gemeenschapsbelang opgeheven. Alleen die wetenschap heeft waarde, die het belang der gemeenschap dient; alleen die kunst heeft beteekenis, waarvan een opvoedende kracht voor de volksgemeenschap uitgaat. Het motto „de kunst voor de kunst" behoort in een vorige generatie thuis.

Tegenover het begrip „individu" stelden wij hierboven reeds het begrip „persoonlijkheid". Wij kunnen dit laatste nu nader omschrijven door te zeggen, dat iemand een persoonlijkheid is als hij in harmonie met de gemeenschap werk verricht ten bate van die gemeenschap. Daarbij kan hij ver boven zijn volksgenooten uitsteken, maar zelfs al zou dit een soort geestelijke eenzaamheid brengen, dan heeft dit nog niets met individualisme te maken.

De natuurlijke vrijheid is dus de vrijheid der persoonlijkheid, d.w.z. den voor de gemeenschap scheppend werk verrichtenden mensch.

Zoo gezien opent het Nationaal-Socialisme dus voor den enkeling in zijn volksgemeenschap perspectieven, die verre uitgaan boven die van het individu in een individualistische, democratische natie.

Nationaal-Socialistische Vorming

Een uitstekende instelling hebben wij bij het Hoofdkwartier: de „Vorming", organisch voortreffelijk, naar gedachten geslaagd, doch naar werking nog niet volkomen. Hoe kan dat ook? De geheele Nationaal-Socialistische Beweging is nog zeer jong. En ieder jong organisme heeft te kampen met de onvolkomenheden van de Jeugd: ook wij: Jongeren van Jaren: ook wij Ouderen en Jongeren, naar de eischen van de Nationaal-Socialistische ideologie, zooals die door den Leider nog zoo pas in onze harten is gegoten.

Het is dus onze Beweging, welke onvolkomenheden heeft vertoond, maar ook de volgelingen hebben schier uitgeblonken in dat gebrekkige, dat primitieve dat nog onvoldoend begrepene, hoewel wij allen meenden ons eigen te hebben gemaakt, wat wij verstaan onder de diepzinnigheid van de Nationaal-Socialistische ideologie.

Heel erg is dat niet! Laat ons daarover volstrekt niet treuren: zooals een jong hart door de praktijk van het leven moet opgroeien tot een volwassen mensch, zoo moet onze Beweging die evolutie evenzeer doormaken. Elke tegenslag, elke moeilijkheid, elke ergernis, elke teleurstelling zijn even zoo vele leeringen, en: van de lessen des levens moeten wij leeren.

Die tegenslagen hebben een uitmuntend voordeel: zij maken gezond; zij leeren de individuen kennen, zij dringen de zwakken van hart ter zijde, zij herstellen de innerlijke kracht van het organisme.

Wij behoeven ons derhalve niet uit het veld te doen slaan, integendeel: wij vestigen de blikken op elkander, wij zien elkander in de oogen, ernstig en beschouwend, maar dan komt onverbiddelijk de glimlach weer op de lippen, want dan zegt de geestkrachtige tegen den ander: „Jongen, jongen, wat zijn wij toch dom geweest. Dat hadden wij kunnen weten!" En dan is de slag gewonnen en marcheeren wij verder. Ziet, dat is het weren van de teleurstelling. Elke teleurstelling is een zooveelste versterking van de innerlijke kracht, ontegenzeggelijk; de zwakke verdwijnt, de slechte wordt uitgeworpen: **er wordt gevormd**, langs natuur-

lijken weg, door factoren buiten onzen wil gelegen. Het gaat van zelf, totdat het oogenblik is gekomen, dat wij de groote rotsvaste kern hebben; totdat wij zoodanig zijn samengegroeid, dat de Leider die kern zal gaan bezien als zijn „kaderleger", waaruit hij de krachten put, welke de Nationaal-Socialistische gedachte verder kunnen uitdragen.

Nu moet men niet denken, dat alleen die natuurlijke wijze van gebeuren de zuiverheid van innerlijke waarde tot stand kan brengen. Verre daarvan, wij moeten zoowel organisatorisch als uit ons zelve daartoe het noodige bijdragen. Dit laatste wordt zekerlijk niet gemakkelijk gemaakt, omdat de eigenlijke zuiverheid van de Nationaal-Socialistische Beweging zich nog niet geheel heeft voltrokken. Dat gaat altijd met horten en stooten; dat gebeurt meestentijds bij wijze van een explosie, een ontploffing door sensationeele gebeurtenissen. Men denkt dan, dat er iets „vreeselijks" is voorgevallen; de tegenstander blaast dan het vuurtje aan, meestal wegens gebrek aan kranten-copie of uit innerlijke boosaardigheid; niets is minder waar, die gebeurtenissen zijn niets anders dan menschelijke vergissingen, teleurstellngen in de menschen; feitelijk is dat alles terug te brengen tot een openbersten van een zweer, waarop een goede genezing volgt.

Dit moet men eerst goed onderkennen, wil men alles ,wat geschiedt, ook met de rustige berusting opnemen om even onvervaard en doelbewust te kunnen doorwerken. Want, zooals reeds wordt opgemerkt, deze natuurlijke vorming tot het „kaderleger" van den Leider moet gepaard gaan met de **inwendige vorming van het individu.**

De Vorming van de Nationaal-Socialistische Bewegng is dus **afhankelijk van twee factoren:**

I. Natuurlijke factoren.

II. Kunstmatige, d.w.z. organisatorisch toegepaste vormingsmiddelen.

Ad. I. Die natuurlijke factoren zijn hierboven reeds aangestipt, zij behooren tot den minder goeden aanleg van den mensch, die door uiterlijken schijn wil doen voorkomen, dat zij de aangewezen opbouwers zijn van het Nationaal-Socialisme.

Men vergete toch vooral niet, dat de Nederlandsche maatschappij door de eeuwen heen is grootgebracht in de materialistische gedachte: aanzien, financieele welstand, standen- en klassen-verschil, heerschzucht, enz. De Nationaal-Socialistische opvoeding staat daar lijnrecht tegenover, zij streeft naar Eenheid door Volksverbinding, welke wel degelijk de geestelijke meerderheid van den een boven den ander erkent, ook andere verschillen erkent, maar die den Volksgenoot, wie ook, beschouwt als den maatschappelijken Kameraad van den anderen Volksgenoot.

Welnu, die materialistische gedachten-sfeer is bij vele zich Nationaal-Socialist noemende Nederlanders nog te diep gegrift in het gemoed, dan dat zij iets anders zouden kunnen denken. Zij streven dus naar aanzien of geldelijk gewin en meenen dan in de Nationaal-Socialistische Beweging hun eerzucht te kunnen bevredigen. EERZUCHT, de doodsvijand van het Nationaal-Socialisme! Dergelijke menschen behooren voorshands in eene Nationaal-Socialistische Beweging **niet** thuis. Misschien later,

als zij gaan beseffen, dat zij in maatschappelijke harmonie moeten kunnen samenleven met de andere volksgenooten, zonder de eigen handelingen af te meten naar het eigen belang. Zijn zij toch in zulk een Beweging doorgedrongen dan moeten zij zoo spoedig mogelijk worden verwijderd; zij bederven te veel!

Ad. II. **Kunstmatige vormingsmiddelen.**

Deze vormingsmidden worden „kunstmatig" genoemd, omdat zij niet „natuurlijk" zijn. Wat is „natuurlijk"? Dit zou anders kunnen worden genoemd, b.v. „uit zich zelve voorkomende" vormingsmidden, dus middelen, welke zich aandienen buiten den wil van den Leider, of van anderen, zooals een verborgen ziekte zich plotseling aandient.

Kunstmatige vormingsmiddelen zijn menschelijke scheppingsmiddelen; zij zijn dus een uitvloeisel van overdenking, organisatie-inzicht en opgedragen toepassing.

Welnu, deze algeheele categorie van vormingsmiddelen is van strikt organisatorischen aard. Op deze categorie rust geheel het Gebouw van de Nationaal-Socialistische Ideologie. Hoe hechter de fundamenten van dit gebouw zijn, hoe steviger het kan worden opgetrokken. Hoe voortreffelijker het bindende cement voor dat gebouw is, hoe krachtiger de geestelijke en kameraadschappelijke structuur zal zijn van de geheele Nationaal-Socialistische Beweging.

Is het dan wonder, dat aan de Nationaal-Socialistische Vorming zulk een groote aandacht is en wordt geschonken? Is het zoo vreemd, dat aan een ieder ernstig wordt gevraagd aan deze Vorming bij te dragen?

Natuurlijk rijst de vraag, wat dergelijke beschouwingen te maken hebben met dit tijdschrift, waarin de theoretische vorming tot uitdrukking wordt gebracht, terwijl die beschouwingen van organisatorischen aard eigenlijk meer bij de Leiding van de Nationaal-Socialistische Beweging behoort?

Dat kan zeer eenvoudig worden verklaard.

Hiervoor kunnen wetenschappelijke en moeilijke uitleggingen worden aangevoerd, maar dat is niet noodig. Heel simpel kan dat worden uiteengezet: de Nationaal-Socialist is tot nu toe gewend geweest, slechts in zich op te nemen, wat hem wordt voorgezet, doch de moeilijkste eisch is, dat de Nationaal-Socialist moet arbeiden aan de ZELF-VORMING. Ik zal daar op doorgaan.

De kunstmatige vorming moet gericht zijn op:

1. het lid, den juist toegetreden Nationaal-Socialist;
2. den zich voortzettenden Nationaal-Socialist, dus op de oudere leden;
3. De verschillende leiders, dus functionarissen.

Zijn deze drie groepen goed thuis in de ideologie, de kenmerken, de idealen van het Nationaal-Socialisme, dan kan het geheel zich doen vertegenwoordigen, door elk lid afzonderlijk, om de door de vorming verkregen resultaten uit te dragen naar de overige Volksgenoten. Daarvoor geldt dan ook de eisch:

dat deze DRIE groepen van Nationaal-Socialisten ook ter dege

op de hoogte zijn van de leer hunner idealen.

Dit op zichzelve lijkt een ideaal. Inderdaad, het lijkt een ideaal en waarom? Omdat vele Nationaal-Socialisten wel zeer veel belangstelling aan den dag hebben gelegd voor het Nationaal-Socialisme maar zich niet de moeite hebben gegeven **uit zich zelve** daarin door te dringen. Zij zijn dus passief geweest.

Heel oneerbiedig zou deze toestand kunnen worden vergeleken met een schoolkind, dat getrouw naar school gaat, zelfs uit liefhebberij, maar zijn huiswerk niet maakt en dus, ondanks al zijn bereidwillheid, toch **niets** leert.

Bezien wij de drie groepen eens nader. Wat blijkt dan?

a. de eerste groep moet het leeren van de oudere Nationaal-Socialisten. (Met „oudere" wordt bedoeld hij, die reeds langer lid is).
b. de tweede groep moet **uit zich zelve** pogen haar kennis te verrijken;
c. de derde groep moet de docenten, de leeraars opleveren van de beide vorige groepen.

Als nu eens consekwent wordt verder geredeneerd, wat zal men dan tegenkomen? Dat de leiders, dus de functionarissen moeten worden gekozen uit groep 2, en deze uit groep 1. Als het nu juist is, wat door het voorbeeld is aangehaald, en dit voorbeeld **is** juist, hoe is het dan gesteld met de 2e groep, en hoe is het mogelijk gedegen menschen te leveren aan de 3e groep, maar ook, wat moet er dan worden van de 1e groep?

Beziet men dit vraagstuk dan eens ernstig en is men niet bevreesd daaruit de juiste gevolgtrekkingen te maken, dan is het duidelijk, dat van de Leiding buitengewoone mooie en goede regelingen kunnen worden uitgevaardigd, maar dat die volstrekt geen effect zullen sorteeren, indien niet ieder individu zich uit zich zelve toelegt op de leering van het Nationaal-Socialisme.

Het zwaartepunt is hier dus gelegen OP HET LID.

Welnu, hiervoor mag voorzeker aandacht worden gevraagd. De taak van den functionaris is zoo veel omvattend, dat, indien hij de vorming van zijn onderhebbenden perfect ter hand zou willen nemen, hij in zijn functie als zoodanig volmaakt zou falen. Het is dus onrechtvaardig om slechts af te gaan op zijn leider, hij zij Kring- of Groeps-leider. Deze man heeft ook slechts één lichaam en één stel hersenen, hij moet den steun ontvangen, waarop hij van echte Nationaal-Socialisten aanspraak kan maken. Die steun is niet alleen gelegen in het colporteeren of het bedienen van een „baantje", neen, die leider zou zich gelukkig achten, als al zijn leden goed doordrenkt waren van de beginselen en de idealen van het Nationaal-Socialisme. **Zich zelve** op te werken tot dit peil, is derhalve niet alleen de meest effectieve, medewerking, welke men verleent aan zijn leider, dus aan de Nationaal-Socialistische Beweging, maar zij is tevens zoo aangenaam.

Men kan zijn medewerking verleenen bij den huiselijken haard, in eigen gezin of kring. De Programpunten en de verklaringen daarvan; de verdieping van het Leidend Beginsel; de beteekenis van de Gelofte, de theoretische beschouwingen van het Nederlandsche Nationaal-Socialisme; de praktische mogelijkheden, welke reeds heden bestaan; het leeren kennen van denkwijzen onzer tegenstanders en het overdenken der denkbeelden van diegenen onder de tegenstanders, die niet dadelijk het hevigste verzet doen gelden. Men behoeft niet onmiddellijk af te gaan,

bij de detail-propaganda, op de lijn van den grootsten weerstand, enz., enz.

Zou dit niet het zelfrespect aanzienlijk verhoogen? Te weten, dat men ter dege thuis is in de beginselen, waarvan men zegt, dat men die met alle warmte en waarachtigheid aanhangt?

De fout, waaraan het gros heeft geleden is, dat men aan het begrip „leider" een volmaakt verkeerde beteekenis heeft gegeven. De tegenstander acht een „leider" gelijk aan een „dictator". Dat is natuurlijk nonsens.

Maar, de Nationaal-Socialist meende, dat een leider iemand was, „die het deed". Iemand, die voor ons denkt, werkt, ploetert, organiseert, ontwerpt, moeilijkheden oplost, regelt, enz. En alles moet dan ook ter dege in orde zijn, want „daarvoor is hij leider!"

Die gedachte is volmaakt fout. Geen leider kan behoorlijk werken, als **het geheel niet werkt.** Dat gaat niet in het materieele leven, dat gaat ook niet in het geestelijke leven. Zonder colporteurs enz. kan hij onmogelijk propaganda maken; zonder goed geschoolde kameraden kan hij de ideologie van het Nationaal-Socialisme onmogelijk uitdragen.

De bron van de geest-kracht van het Nationaal-Socialisme ligt dus bij den Nationaal-Socialist !

Deze zin klinkt overtuigend; maar, zij kan tot begripsverwarring aanleiding geven. Iedere Nationaal-Socialist zal de juistheid, welke die zin inhoudt onmiddellijk volmondig bevestigen, of dit met een goedkeurend hoofdknikje doen. Maar, deze erkenning beteekent, dat de Nationaal-Socialist tegen zich zelve MOET zeggen: „Dus, ik ben zelf te kort geschoten; ik ga onmiddellijk de methoden bedenken, waarop ik mijn kennis kan verruimen!"

Als ieder lid zoodanig denkt en ook onmiddellijk de hand aan de ploeg slaat, ontstaat er een strooming in de Nationaal-Socialistische Beweging, welke zal leiden tot de versterking van de innerlijke kracht. Met zulk een „kaderleger" kan het Nationaal-Socialisme marcheeren, want dan eerst is men één groot korps „Zwarte Soldaten", die met Mussert het gevecht voor de vestiging van de idealen KAN aanvaarden.

Dat gevecht, die strijd is er een van **geestelijke wapens:** Uw kennis van het Nationaal-Socialisme is de scherpste dier wapens. Daar tegen, tegen die idealen is men niet bestand. HET IS DUS EEN EERSTE VEREISCHTE, DAT GIJ DIE IDEALEN IN DE MEESTE PERFECTIE KENT EN DOORGRONDT.

Aan den slag kameraden! Gij zijt het fundament van het Ontwakend Volk.

Het spreekt van zelf, dat aan die zelfstudie voor tal van Nationaal-Socialisten typische moeilijkheden zijn verbonden. Welke die moeilijkheden zijn, doet niet ter zake; zij zijn bekend en worden ook niet voorbijgezien. Aan de middelen, welke de ZELF-VORMING kunnen bevorderen, zal een volgend opstel worden gewijd.

Nationaal-Socialisme en Cultuur

IV. „INGEVING."

Wij besloten ons tweede artikel met te zeggen: Wanneer dit opruimingswerk, deze omzetting lukt, zal er dan „vanzelf" meer cultuur zijn? En wij zeiden reeds neen!

Om over cultuur te kunnen spreken, hebben wij ook een „opruiming" moeten maken in ons denken, wij hebben uiteen moeten halen, wij hebben moeten schiften, om tot het inzicht te komen wat cultuur in ieder geval niet is: niet modernisme, niet beschaving, en ook niet internationaal. Wie in zijn denken slordig is, haspelt al deze dingen door elkaar en komt nooit tot klaarheid en inzicht.

Wij zeiden reeds: geen cultuur zonder scheppingsvermogen, geen scheppingsvermogen zonder ingeving, en toen wij vroegen waar die ingeving dan vandaan kwam, toen stokten wij. Was twijfel de oorzaak? In het geheel niet, maar wij moesten een sprong maken over een stroom die twee werelden scheidt en in de wereld van den overkant wordt een taal gesproken, welke in deze wereld niet wordt verstaan. En wat wij in die andere wereld beleven, dat laat zich niet vertalen en willen wij er nu toch iets van zeggen, dan moeten wij in de beelden van deze wereld gaan spreken en alleen zij verstaan ons, die de andere wereld uit ervaring kennen. Daarom heeten de dingen uit die andere wereld ook wel „transcendent", wat zooveel wil zeggen, als dat wij ergens overheen moeten, om er te komen.

Nu is dit allemaal al beeldspraak, want die twee werelden zijn geen aardrijkskundige of sterrekundige begrippen, en die andere wereld, die is niet onder of boven ons (wat is onder of boven in het heelal?) maar **in ons.** Dat wisten onze heidensche voorouders ook, maar zij hadden er niet zooveel woorden voor noodig als wij, want zij waren in evenwicht, niet overbeschaafd. Zij wisten, dat de goddelijke krachten **in** en **door** den mensch werkten en zich uitten. Maar ook een ander heeft dit uitgesproken, die leefde temidden van een wereld van uitgeleefde en stervende culturen en die het zóó eenvoudig heeft gezegd, dat zijn meeste volgelingen het na 20 eeuwen nog niet willen gelooven, en nog steeds naar „boven" kijken in plaats van naar „binnen".

Christus zeide: „Het Godsrijk komt niet met uiterlijke teekenen; men zal ook niet zeggen: hier is het, of daar is het. Want ziet, het Godsrijk is binnen in u."

Uit dit „rijk", uit die „wereld", uit de „transcendente sfeer" komt de ingeving. Ook dat wisten onze heidensche voorouders; zij gingen „ter bevraging" naar een heilige plaats, zij gingen **in** zich te rade.

En nu is het wonder van alle cultuur, dat die deel heeft aan beide werelden in ons.

Wij kunnen ook een ander beeld gebruiken, en zeggen dan dat die ingeving van God komt en dat God den mensch bespeelt, als een muzikant zijn instrument. Maar zooals niet alle instrumenten gelijk zijn, zoo ook niet alle menschen. De muzikant zal op een Stradivarius anders kunnen spelen dan op een eenvoudig viooltje, maar het zal toch de klank van een viool zijn en niet van een cel, of een hoorn of een fluit.

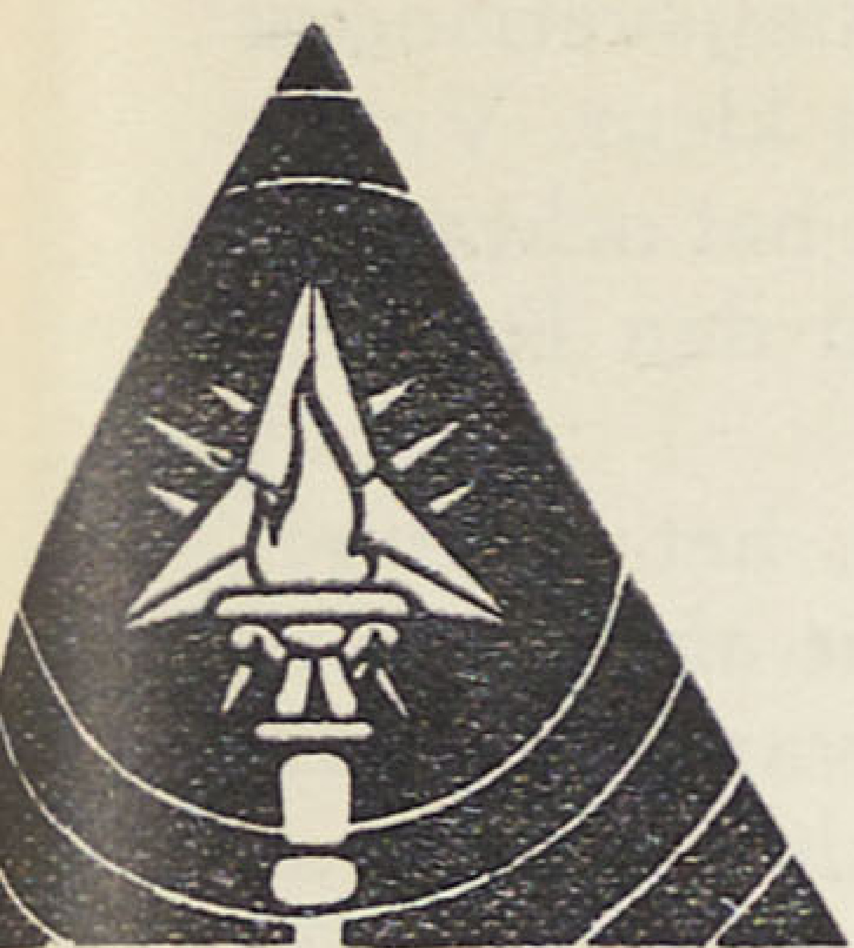
Zoo is het ook met de ingeving. De ingeving uit de transcendente sfeer brengt bij verschillende menschen verschillende muziek voort, al naar hun „waarde", hun aanleg, hun begaafdheid; maar ook naar hun ras: het zijn niet allemaal violen of allemaal fluiten, maar het zijn mongolen, negers enz., die onderling sterk mogen verschillen, maar toch een duidelijk te onderscheiden eigen „klank" hebben. Zoo is ingeving gebonden aan het „instrument".

Zoo zien wij de twee werelden in elkaar grijpen; in den mensch worden zij als eenheid beleefd, want hij heeft deel aan beide in zijn cultuur. Wel is waar niet overal even sterk en even bewust. Het meest tastbaar in de Religie, die niet anders dan de bewuste beleving van deze dingen is. Maar ook in de kunst, ook in de wetenschap, ook in de politiek. Of neen, niet in de „politiek", maar in de kunst, een volk te leiden. Het hangt af van den aanleg van den enkeling of hij tot begrip dezer dingen komt door de kerk, of door de kunst, of langs welken weg ook; waar het op aankomt is maar of hij een willig en tevens een bespeelbaar instrument is.

Zoo zien wij cultuur, en wij achten cultuur hooger dan beschaving want wij weten ook, dat de eenzijdig beschaafde mensch **geen** willig instrument is.

Wanneer nu het Nationaal-Socialisme op deze dingen weer den klemtoon gaat leggen, wanneer het het allesbeheerschende belang daarvan weer in het bewustzijn van het volk wekt, dan doet het reeds meer dan opruimingswerk. Want dan trekt het die menschen aan, die een brandend verlangen hebben naar een volksche cultuur in plaats van modernisme en internationalisme, in plaats van schijn-cultuur. Dan verschaft het dezen menschen weer invloed, want dan zijn zij niet meer de onbruikbare idealisten of de ouderwetschen, maar juist de menschen van den nieuwen tijd, de menschen die het eerst zich bewust werden van de banden, die wij niet ongestraft kunnen breken, de banden van volk en bodem.

Zal dan de cultuur „vanzelf" weer gaan bloeien? Wij zullen in een slotbeschouwing nog een laatste voorwaarde naar voren brengen.

Kunstenaar en gemeenschap

VOLKSVERBONDEN KUNST.

In dezen tijd van waanzin, den doodendans om het Gouden kalf, verstikt in een poel van Jazz en Cocktail, hoort men piassen van allerlei pluimage het woord „VOLKSVERBONDENHEID" stotteren. Alsof het woord „VOLKSVERBONDENHEID" als-zoo-maar-iets-aan-gewaaids te beschouwen is. Sedert de „ommezwaai" van zekere verdachte politiekers, die nu voor het eerst meenen tóch een Vaderland te bezitten, is dat woord niet meer van de lucht. Is het niet beschamend te moeten aanhooren dat zij die VOLK en VADERLAND hartgrondig haten, thans met hoogopgezette borst, zonder eenig gevoel van schaamte, spreken van hun belijdenis der „VOLKSVERBONDENHEID".

Het behoeft toch geen betoog, dat Gij, met het doorzien van deze comedie, er van overtuigd moet zijn, dat het drankje voor „uitwendig" gebruik bestemd zal zijn. C en A is tóch voordeeliger! Hier dienen wij pal te staan en den kluchtspelers een gebiedend halt! toe te roepen, hen de maskers af te rukken, opdat ook hier de kanker van het misbruik niet dóór zal vreten. Wij, die ervoor hebben geleden en gestreden, als trouwe wachters voor ons Vaderland, zullen niet gedoogen dat deze Volksmisleiders pogen, met ons aan tafel te gaan, om het brood met ons te breken. Wie zaait, zal maaien, doch hun, die nimmer zaden strooiden, (of die van den haat) ontzeggen wij het recht, mee te mogen helpen den oogst binnen te halen.

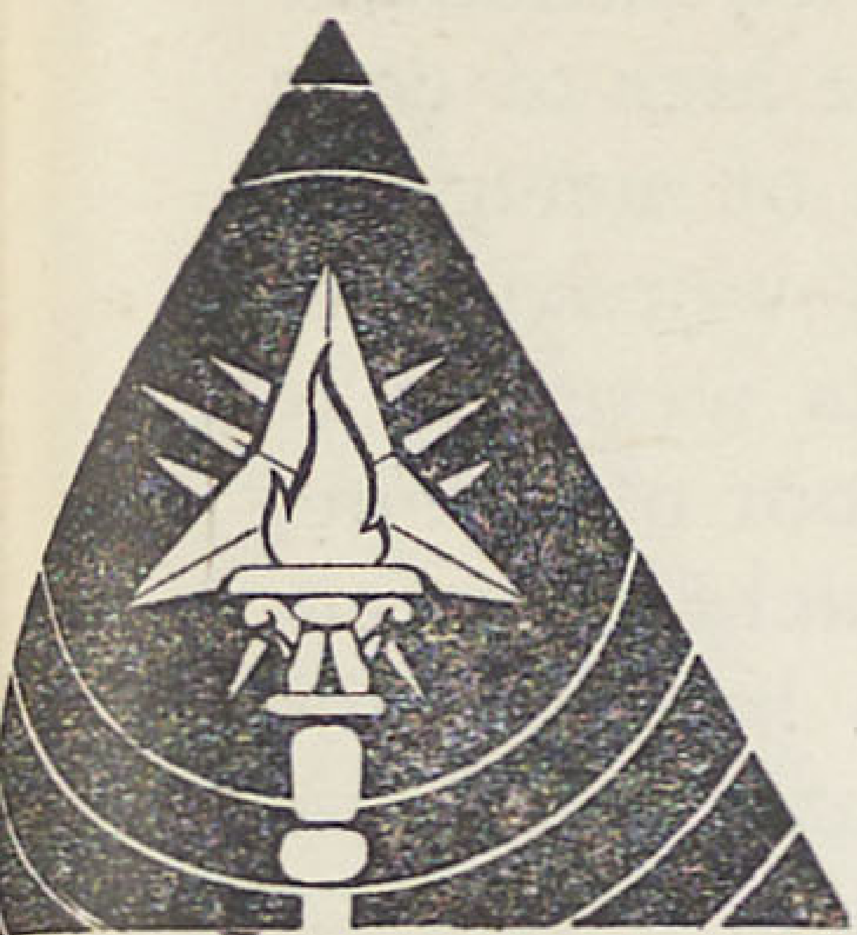
Laten zij goed bedenken, dat zij, die vanuit een verborgen vensterraam, op zéér voorzichtige wijze ons strijdtooneel volgen, of met farizeërsverachting de massa aanschouwen, zich niet moeten verbeelden tot de „VOLKSVERBONDENEN" te behooren. Slechts HIJ is Volksverbonden, die in nood en vreugde zijn Volk trouw blijft. Eeuwig trouw!, van den eeuwigen drang bewust: tot het Heilig Vaderland te behooren.

VADERLAND! Niet in de eerste plaats hoort de soldaat pal te staan voor zijn Land en Volk. De Kunstenaar dient, nog méér dan eenig ander Volksgenoot, vooróp te staan in de bescherming van deze eeuwige waarden. De Kunstenaar, als kind uit zijn Volk geboren, kan beter dan wie ook, aanvoelen de wondere schepping van zijn eeuwig Volk. Een gave der natuur! Want hierin schuilt juist de enorme kracht van den Volksverbonden Kunstenaar, dat hij het vermogen bezit, datgene, wat leeft in de Volksziel, in de harten van duizenden, en dat ZIJ NIET kunnen uitdrukken, NIET kunnen uitbeelden, in aangrijpenden vorm voor hen kan doen leven. Op dit punt staat de Volksverbonden Kunste-

naar raszuiver tot de Volksgemeenschap. Zijn uitdrukkingsvermogen geeft aan deze verbondenheid wezen en gestalte, diepte en kleur. Vraag niet hoe en waarom... niets is van onszelf... de drang van het scheppen, het gestalte geven aan het onzichtbare, is de roeping van den Kunstenaar.

Hierin schuilt zeer zeker de kringloop der geslachten, het eigengeerfde, zijn ras, zijn afstamming wier nakomeling hij is en die als het ware zijn Bedevaart naar zijn Volk hebben voorbereid. Kind van het Volk! Ontelbare malen zult Gij in diepe ontroering Uw Volkslied gezongen hebben, in diep geloof aan datgene wat éénmaal een kind van Uw Volk neerschreef. Dat woord, in onze moedertaal, dat tót en vóór ons Volk zal spreken. De historie leerde ons echter dat de Kunstenaar die alles wel aanvoelde, dikwijls toch nog niet de Vólksverbonden Kunstenaar kon wezen. Op- en neergang waren hieraan niet vreemd. In diepste wezen behoort HIJ te zijn de geborene voor de geméénschap, behoort in de eerste plaats verantwoordelijk te zijn, daar slechts hij het onuitsprekelijke dat de Volksziel in zich mede draagt, vermag uit te drukken. Hierin schuilt het groote gevaar: dat hij zijn gave door volksvreemde invloeden laat beheerschen en zoodoende zijn zending verraadt. Verspilt hij zijn tijd met eigenzinnige ideeën, in ongezond en volksvreemd gedaas uitgedrukt, dan zal hij vast en zeker ondergaan in de gevaren van zijn tijd. Vast staat, dat juist de Volksverbonden Kunstenaar vervuld moet zijn van tucht, orde en discipline, bij het scheppen van zijn Kunst. Opgegaan in het Volkswezen, één voelend met de roeping van zijn geslacht, zal dan hier geboren worden zijn waarlijk grootsche schepping:

VOLKSVERBONDEN KUNST. Vorm gevend aan datgene, wat vertolkt zal worden als een levende stem, het woord dat weerklank zal vinden in de harten der duizenden: VADERLAND.

Onze houding en onze overtuiging

II.

In een vorig artikel hebben wij verteld hoezeer in de achter ons liggende eeuw het verzamelen van een hoeveelheid kennis werd overschat in dien zin, dat men meende daardoor tot macht en tot aanzien te kunnen komen.

Hiertegenover hebben wij gesteld, dat niet de hoeveelheid samengeraapte feiten en bijzonderheden, welke iemand in zijn hoofd heeft van het grootste belang zijn, maar wel het levende inzicht in den samenhang van geheel het volksbestaan.

Men zou kunnen meenen, dat het doordrongen zijn van de juistheid van deze stelling geen direct belang heeft voor den practischen strijd, welke wij voeren of voor de propaganda, welke ieder van ons in zijn omgeving maakt.

Dit is evenwel onjuist, want telkens, wanneer wij in aanraking komen met volksgenooten, uit de „meer ontwikkelde kringen" en met hen, die hiervoor zoo gaarne willen doorgaan, dan stooten zij op de moeilijkheid, dat ònze argumenten, òns uitgangspunt zoo geheel anders zijn dan van onze tegenstanders.

Gaan **wij** uit van algemeene grondwaarden voor ons volksbestaan, de ander begint bij de bezwaren welke hij mogelijk zou kunnen hebben tegen een bepaald door hem te verwachten gevolg van ons streven, welk gevolg misschien wel eens nadeelig zou kunnen zijn voor zijn eigen zaak, voor zijn eigen vak, zijn eigen lieve vrijheid.

Of wel, hij zet zich op een voetstuk en begint heel geleerd en heel wetenschappelijk. Hij praat over dingen, waarover noch wij, noch echter ook hijzelf maar eenigermate kan oordeelen. En hij doet het veelal met groote overtuiging en zekerheid, want heeft hij het niet net zoo, pas juist dien morgen in zijn lijfblad gelezen?

„Wat jullie willen is onzin. Het is volkomen onwetenschappelijk. Het is in strijd met alle economische wetten, enzoovoort, enzoovoort".

Vaak gaat deze houding gepaard met een zekere meewarige, welwillendheid tegenover ons. Hij doet alsof men uiterst liberaal en verdraagzaam is. Hij is zoo veelzijdig, dat hij zeer zeker ook tot op zekere hoogte waardeering kan hebben voor wat wij willen. Tenminste op bepaalde punten. En och, hij kan heel goed begrijpen, hoe wij tot onze opvattingen zijn gekomen, maar wij zullen over eenigen tijd toch wel gaan inzien, dat zijn critiek op verschillende punten de juiste is.

Er zijn er onder ons, die wanneer zij op een dergelijke wijze worden toegesproken, vooral wanneer zulks geschiedt door iemand van meer

„ontwikkeling" — soms de vlag strijken. Zij geven toe, dat wij nationaal-socialisten misschien hier of daar wel wat te ver gaan of er hier of daar naast zijn. Ja, zij gaan zelfs zoo ver dat zij zich soms min of meer verontschuldgien nationaal-socialist te zijn, overstelpt als zij worden met quasi-wetenschappelijkheden, waartegen zij zoo gauw niets weten in te brengen. Het spreekt vanzelf, dat een dergelijke houdiug voor ons in het geheel niet past. De liberaal moge met een uitgestreken gezicht beweren, dat „natuurlijk ook wel een ander dan hijzelf gelijk kan hebben" wij voor ons weten, dat dergelijke betuigingen volkomen onwaarachtig zijn. Ieder heeft bepaalde opvattingen, die in zijn oogen juist zijn. Alles wat hiermede in strijd is, acht hij onjuist, ook al beweert hij nog zoo vaak het tegendeel.

Er kunnen nooit twee waarheden bestaan, wanneer deze met elkaar in strijd zijn. Eén van de twee is dan altijd een leugen.

Wij, nationaal-socialisten weten dit, en wij voor ons hebben één bepaalde rotsvaste overtuiging. Alles wat hiermede in strijd is, wijzen wij af. Voor ons is er een strenge scheiding tusschen goed en kwaad. Goed bijvoorbeeld is, wat het welzijn van ons volk bevordert, kwaad wat dit welzijn schaadt. Het gaat dan ook niet aan om bij gebrek aan bepaalde z.g. „wetenschappelijke" argumenten — bijvoorbeeld bij een discussie een deel van onze eigen beginselen prijs te geven. Want wij zouden op deze wijze onze eigen stellingen ondergraven.

Vanelfsprekend wil dit nu niet zeggen, dat nu ieder lid van onze beweging steeds gelijk heeft, wanneer hij zijn standpunt verdedigt tegen een tegenstander, maar wel, dat het nationaal-socialisme als zoodanig een onaantastbare waarheid is, die wij zelfs niet mogen aantasten door de uit een geheel anderen geest geboren critiek van anderen, bij gedeelten te gaan toegeven.

Rustig, zeker en zelfbewust op grond van een eerlijke krachtige en levende overtuiging, dat is de eenige houding, waarmede wij de onverschilligen, de tegenstanders en de vitters tegemoet zullen moeten treden. Dit is de eerste regel van een succesvolle propaganda van man tot man.

Ontwikkeling van het Nationaal-Socialisme in Nederland

II.

Onze tegenstanders willen ons gaarne in de schoenen schuiven, dat we zijn een on-Nederlandsche en een Duitsche beweging, dat de N.S.B. niets anders is dan een Duitsch Ersatzmiddel voor Nederland. Het kan niet anders dan dat een in het hart van Europa reeds wortel geschoten hebbende beweging, ook in Nederland weerklank vindt; ook bij de sociaal-democratie was het niet anders en was de stichter er van, Karl Marx, een Duitsche Jood. Maar hoewel de sociaal-democratie hier niet zooveel van de Duitsche verschilde, van een dieper grijpende leer als het nationaal-socialisme zal dit toch wel het geval zijn.

Omdat het nationaal-socialisme in wezen een volksche beweging is, welke op het volkskarakter gegrondvest is en het volkskarakter in Nederland heel anders is geworden dan in Duitschland. Waar o.a. in Duitschland vrij wat slavisch bloed is binnengestroomd, dat van huis uit meer tot gehoorzaamheid, geduld en discipline gepraedisponeerd is, is de Duitscher voor die eigenschappen vatbaarder dan de Nederlander, wiens West-germaansche geest in den loop der tijden weer onder andere invloeden stond. Deze West-germaan heeft vooral door de ligging aan de zeeën reeds vroeg de verten ontdekt; reeds ver voor het begin onzer jaartelling zijn de Friezen en Saksers uitgezworven over zee en hebben van daaruit hunne ervaringen medegebracht. De Romeinsche heerschappij heeft ook zijn invloed hier achtergelaten en later hebben de vele Portugeesche Joden, die sedert de gouden eeuw hier zijn binnengekomen, vooral op de opkomst der steden hun stempel gedrukt.

De hier in dien tijd van elders gekomen Joden waren veelal afkomstig van den adellijken stam der Sepharden, die uit Spanje en Portugal naar hier zijn gekomen; het was een adellijk Joodsche Kaste, die door inteelt haar ras niet verslechterd had. Afstammelingen van dit Joodsche ras treft men veel aan in onze Nederlandsche steden en ook hebben ze zich wel iets, doch weinig, met anderen vermengd.

Het type, dat onze dichter Da Costa weergeeft, ziet men nog hier en daar uitkomen bij bekende Nederlandsche families, uit handelskringen, medici, theologen enz. Het zijn rassige typen, die ons niet afstuiten, zooals vele uit Polen en Duitschland tot ons gekomen Joden; ze hebben op de ontwikkeling van ons vaderland, vooral op het gebied van den handel en bij de exploitatie onzer Koloniën een groote rol gespeeld. Ze bezaten een andere wereldbeschouwing dan onze Germaansche voorouders, vooral waren zij materialistischer dan dezen, nuchterder en verstandiger, waar de Germaan meer idealist en innerlijk, dieper schou-

wende was. Zoolang deze Joden een minderheid vormden en niet zichtbaar de hand naar het besturen van ons volk uitstaken, was hun werk hier te lande absoluut te waardeeren. Maar nu er langzamerhand ook in Nederland een sterke doordringing van den speciaal Joodschen geest is gekomen, dient men voor het joodsche gevaar wel degelijk op zijn hoede te zijn. Vooral waar de later in grooten getale naar ons land gestroomde Joden en halfjoden, waar deze hun internationale zin misbruiken om ons volk tot socialisme en communisme op te zweepen, daar wordt het meer dan tijd, dat aan het gekuip perk en paal wordt gesteld. Dat evenwel onze denkrichting door den eeuwenlangen invloed der hier tot macht en aanzien geklommen Portugeesche Joden bevrucht is geworden, dit is een zaak, welke wij als een vaststaand feit zullen moeten slikken, evengoed als dat de Romeinsche en andere beschavingen haar indruk op ons hebben achtergelaten. Maar wij hebben een andere ontwikkeling doorgemaakt dan het Duitsche volk, onze geest heeft andere ervaringen opgedaan en omdat ons volk andere eigenschappen heeft verkregen, zal het nationaal-socialisme hier anders worden beantwoord dan in Duitschland. Want wil het nationaal-socialisme aan zijne roeping, wereldbeweging te zijn, voldoen, dan moet het ieder volk op zijn eigen wijze bezielen.

Als onze eerste minister, Dr. Colijn op de Deputaten-vergadering beweert, dat het nationaal-socialisme door en door on-Nederlandsch is, dan blijkt daaruit dat Z.Exc. noch het nationaal-socialisme als wereldbeweging van onzen tijd heeft aangevoeld, noch den dieperen aard van het Nederlandsche wezen in het raam van den nieuwen tijd heeft begrepen.

Want het nationaal-socialisme is door en door Nederlandsch, waar het Nederlandsche volkskarakter op deze nieuwe wereldbeschouwing reageert en daaruit met zijn eigen scheppenden geest zijn typisch Nederlandsche maatschappij- en wereldbeschouwing construeert. Wie dat niet kan, diens geest is verstard en als wij als volk daartoe niet in staat zijn, rest ons niets anders dan òf het Duitsche nationaal-socialisme over te nemen òf de nieuwe geestesrichting bij voorbaat te veroordeelen, omdat wij boordevol zijn van de oude, zooals met Colijn het geval is.

Maar de nog levende Nederlandsche volksziel zal den tijd beter verstaan en noch de verstarring van Colijn, noch den weg van naäpen van het Duitsche voorbeeld volgen. Want hier liggen geheel andere problemen dan in Duitschland, deze zijn slechts op te lossen met onzen eigen, Nederlandschen geest; wie ze in den Duitschen geest wil oplossen, lost ze verkeerd op en wie niet in de toekomst meer schouwt maar in het verleden is niet de groote staatsman, dien onze tijd behoeft.

Om nu het verschil tusschen Duitschen en Nederlandschen volksaard en de daaruit voortvloeiende verschillende beantwoording van het nationaal-socialisme te verduidelijken, lette men bijvoorbeeld op enkele kardinale ongelijkheden in die volkskarakters. Duitschland heeft steeds de aanvechting gehad zich als volk te verheerlijken. Alles wat Duitsch was en is, daaraan reikt geen ander volk. Ja, zelfs de andere volken moeten eigenlijk aan die verheerlijking meedoen. Zongen ze niet vroeger reeds van hun keizer „der Menschheits Stolz"? Deze zelfgenoegzaamheid, deze pralerij hebben wij nooit bezeten. Wij zijn wat eenvoudiger van wal gestoken en moeten we ergens in een strijd of een wedstrijd mede doen,

dan eerst laaide onze geestdrift op en bleek onze kracht een stijgende, grooter dan we het zelf voor mogelijk hielden.

Omdat het Duitsche volk een groote eigenliefde bezit, bestaat ook het gevaar, dat het nationaal-socialisme er niet volledig tot ontwikkeling komt en te veel in het nationalisme blijft steken.

Waar onze aard eenvoudiger, nuchterder, onze ervaring als wereldburger grooter is, is het gevaar dat het nationaal-socialisme hier als geestesrichting in zijn eerste ontwikkeling verstarren zal, niet zoo groot. De ontwikkeling der persoonlijkheid en die van de algemeenheid of nog liever de gezonde wisselwerking van beide begrippen, zal hier vlotter gaan dan daar. Nederland zal door het nationaal-socialisme niet alleen zich zelven leeren begrijpen, maar eveneens zijne zending in de wereld niet licht bederven.

Nochtans is Nederland een Europeesche staat en het heeft ook vaak verbindingen met het groote Duitsche achterland; het heeft er veel belang bij dat het Duitsche nationaal-socialisme zijn entree in de wereld goed maakt en het kan daar, als meer volgroeid, zijn jongeren broeder in bij staan.

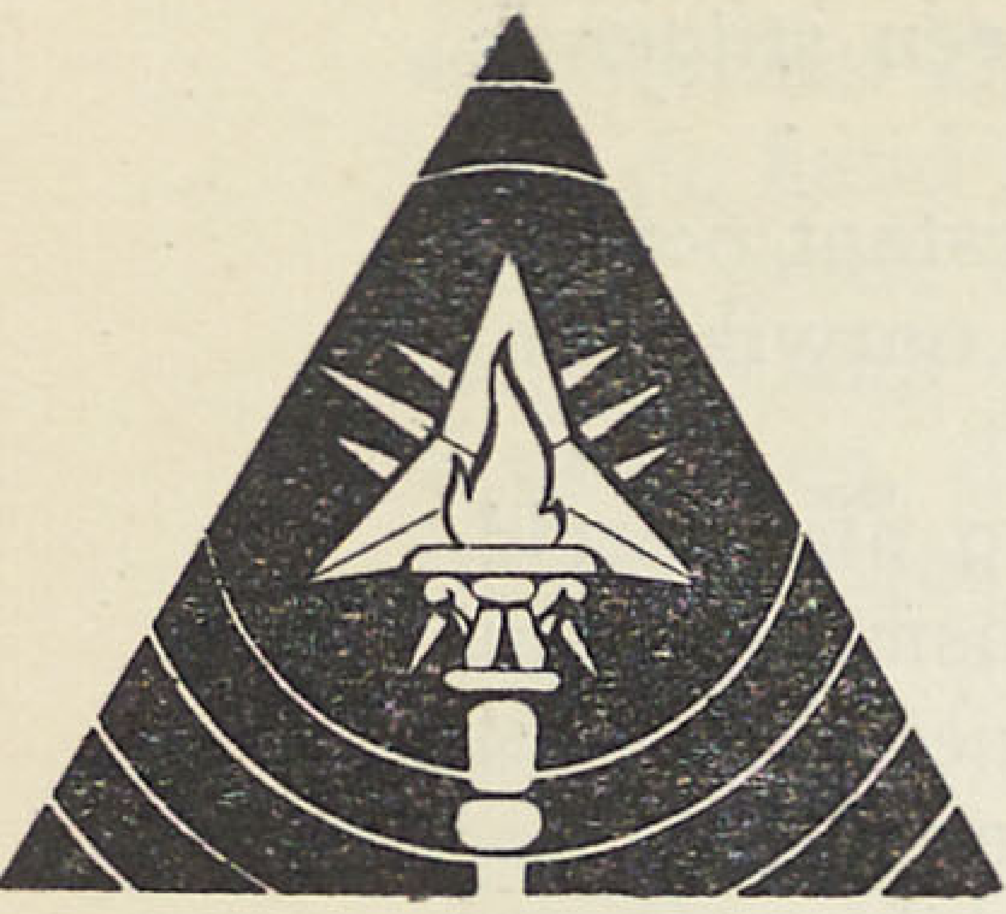
Want onze cultuur is een rijpere, een oudere dan de Duitsche, de Duitsche wijsgeer, Julius Zangher, Nietsches vriend en metgezel, heeft dat ook aldus begrepen; hij heeft den Duitscher de Nederlandsche cultuur in zijn boek „Rembrandt als Erzieher" voorgehouden als volgende mijlpaal: „Feitelijk hebben de Nederlanders in staatkunde, kunst en handel meer gepresteerd dan eenige andere Germaansche stam en wel daardoor, omdat zij het begrip „Vrijheid" op een juiste wijze verstonden nl. als een instandhouding van de volkseigen persoonlijkheid en van een persoonlijke overtuiging."

Het is daarom ook geen wonder, dat juist karaktervolle persoonlijkheden, plaatsnamen en instellingen in Duitschland wel eens hun Nederlandsche afkomst verraden.

Kant, Frederik de Groote, Potsdam zijn zulke voorbeelden en de zwarte Adelaarsorde wordt aan een Oranjelint gedragen. Wie het Nederlandsch nationaal-socialisme in zijne ontwikkeling goed begrijpt, kan daarin geen Duitsche tendenzen zien; waar deze toch aanwezig zijn, is het niet goed begrepen.

En inderdaad begrijpen wij nog lang niet allen het nationaal-socialisme en wat voor mogelijkheden in zijn ontwikkeling voor ons volk steekt. Wie daarin slechts dictatoriale macht en de baas spelen over anderen ziet, is er zeer ver naast.

Goede leiding geven voor de ontwikkeling van een volk in zijn vele schakeeringen is een moeilijke zaak en vereischt inderdaad een groot man. Het zijn dan ook altijd „Kleine Hitlers" die aanleiding geven tot verkeerde gevolgtrekkingen. En om deze kleinen steeds in toom te houden, behoort tot de groote taak van hem, die zijn roeping begrijpt.

Volksche Vorming

III. DE TAAK.

Wij hebben tot zoover voor een groot deel met het gevoel tot het gevoel gesproken; nu willen wij met een warm hart, zeer nuchter worden.

Wij hebben over het ideaal, de ideaalgestalte gesproken en de trouw in het brandpunt gesteld. En doordat wij die trouw niet „algemeen menschelijk" maar juist bijzonderlijk, als Germaansche trouw hebben bezien, zagen wij iets van dat ideaal. Wij meenen dat hier de kern ligt, want dat „eer", „vrijheid", „persoonlijkheid" onafscheidelijk en organisch hiermee verbonden zijn. Maar meer kunnen wij niet geven, de nieuwe tijd vangt eerst aan, de morgennevelen hangen nog over het bedauwde land, waar het nieuwe eerst moet **groeien.**

Maar het moet groeien uit ons, d.w.z. uit onze kinderen en kindskinderen. Die zullen sterker moeten staan dan wij, die zullen ook dichter bij het ideaal moeten staan.

Hebben wij dat dan in onze hand? Zeker zullen wij hen trachten op te voeden, zooals wij onszelf opvoeden, maar er is een andere factor van veel grooter en verderrijkende waarde.

Om de beteekenis daarvan te begrijpen, moeten wij eerst inzien dat aan alle opvoeding, ook aan die van onszelf grenzen zijn gesteld.

De opvoeding kan den aanwezigen aanleg helpen ontplooien, zij kan den wil sterken die maakt dat de mensch in het leven uit zichzelf haalt wat er in zit, dat hij niet gemakzuchtig zij, maar woekert met zijn gaven. De opvoeding kan haar wegen zoeken om gebreken in den aanleg te compenseeren, kortom zij kan veel, maar één ding kan zij niet, den aanleg zelf veranderen. De aanleg is erfdeel der ouders, van beide ouders precies de helft, ook al schijnt het anders te zijn. Hoe dat in zijn werk gaat, leert de erfelijkheidskunde (de genetica), waar wij hier thans niet op willen ingaan; wij willen er alleen op wijzen dat deze dingen onomstootelijk vaststaan en dat de mensch deze wetten reeds duizende jaren toepast bij het kweeken en fokken, zij het ook zonder het proces te kennen, dat bij de bevruchting plaats vindt. Met de toepassing heeft de mensch dus niet gewacht tot hij de wetenschappelijke verklaring had; die hebben wij eerst enkele tientallen jaren, maar wij weten dat onze verre voorouders in den middensteentijd reeds gekweekte (dus niet wilde) appels en graansoorten hadden. Zij hebben deze ervaring toegepast bij het fokken hunner huisdieren en zij waren er zich van bewust, dat ook de mensch aan deze zelfde wetten gebonden was en dienovereenkomstig had te handelen. Het is nog maar een paar geslachten terug, dat daar nog op gelet werd, zoodat een gezel bij het handwerk niet meester kon worden, wanneer hij niet bewijzen kon, dat hij tot en met zijn vier grootouders, uit een recht-

matig huwelijk gesproten was. Wanneer in de Germaansche oudheid en in de middeleeuwen het „onechte" kind „de mindere hand" volgde, dan was dit om te voorkomen, dat zijn erfdeel aan wezensvreemdheid in de geslachten van edel bloed kon binnendringen.

Deze dingen doen ons vreemd aan, omdat wij op dit punt nog door en door liberaal-individualistisch denken. Voorop staat dan het „huwelijksgeluk" van den enkeling, evenals de individueele waarde van den enkeling, en geen aandacht wordt besteed aan zijn waarde als overbrenger van een bepaalden aanleg. Deze betrekkelijk jonge individualistische opvatting is een kenmerkend verschijnsel van een ontworteld geslacht, dat bandeloos is geworden in de dingen die het huwelijk betreffen.

Wanneer wij echter een ideaal voor ons zien, wanneer wij dit willen verwezenlijken, dan is daar maar één weg en dat is, dat wij niet aan het toeval overlaten of er ook kinderen geboren worden, die naar hun aanleg dit ideaal kunnen naderen en in hun ziel dragen, maar dan zullen wij weer geslachten, sibben moeten krijgen van „uitgelezen" menschen, waarin b.v. de eigenschappen om te leiden opgehoopt zijn.

De liberaal-individualistisch denkende mensch noemt dit wel eens „materialisme". Dat komt, omdat hij niet organisch denkt en daardoor het organisch verband tusschen de geestelijke en de lichamelijke dingen niet ziet. Het dringt niet tot hem door, dat de geestelijke aanleg evenzeer geërfd wordt als de vorm van de neus, of de lengte van het lichaam en dat wij niet alleen er verantwoordelijk voor zijn, dat onze kinderen goed opgevoed worden, maar nog veel meer dat onze kinderen van beide ouders een gelijkwaardigen aanleg meekrijgen.

Liefde is een onontbeerlijk goed in het huwelijk, maar er moet meer bijkomen: het bewustzijn van de verantwoording tegenover het nageslacht. Waar dit bewustzijn leeft, bij man en vrouw, daar krijgt de levenstaak een vastheid, die de liefde alleen niet geeft en deze waarden moeten weer in eere hersteld, moeten weer bewust worden.

Zoodra deze dingen gaan leven, krijgt het huwelijk wat wij zouden kunnen noemen ook een volksche heiliging en dan is de band weer hersteld tusschen enkeling en volk. Want nooit kan die band zoo sterk zijn zonder die tusschenschakel van het geslacht. Dit is niet de familie, het gezin, dat een begrenzing in den tijd heeft en waarvan men eigenlijk slechts spreken kan, zoolang er nog kinderen in huis zijn. Het geslacht komt uit het onzichtbare verleden en gaat tot in een onzichtbare toekomst; het geslacht kan een eigen overlevering hebben, het kan een type op zichzelf worden en het kan aan de leden weer iets geven van de kracht, die de heidensche Germanen er uit geput hebben. Het kan in den loop der generaties het ideaal meer en meer benaderen door er voor te waken, dat geen minderwaardig bloed binnenkomt, het kan **zijn aanleg veredelen.** Dan eerst zal ons volk ook kunnen beschikken over voldoende **„geboren"** leiders op alle gebied, en zal het minder van het toeval afhangen of die zich hier en daar voordoen.

Het ideaal waar wij van spraken, zal een schoonheidsideaal zijn in lichamelijken en geestelijken zin. Het zal tegengesteld zijn aan de bewondering voor het exotische en interessante, het problematische dat

on-volksch is, want het zal rasbewust zijn. Dit zal de jonge menschen leiden, het zal selecteerend werken en zoodoende waarden scheppen, die met opvoeding en „vorming" van den enkeling nooit tot stand kunnen worden gebracht, doch waartoe opvoeding en vorming van den enkeling kunnen opwekken. Ook de staat kan door wetgeving bevorderend en opvoedend werken. Hij kan ook hindernissen uit den weg ruimen, maar ten laatste moet het toch komen van den enkeling, want zooals wij zeiden het moet „groeien" en groei kan niet gedwongen, alleen bevorderd worden, het moet leven in de menschen. Deze dingen weer levend te maken in de menschen is de groote taak der volksche vorming. Haar doel moet gericht zijn op veredeling door selectie; middel hiertoe is de vorming der enkelingen, die zich door de vorming bewuster gaan worden, leeren zien en onderscheiden.

Nu weten wij wel, dat in den tijd van een enkele generatie een volk niet nieuw gevormd kan worden, maar wij weten ook, dat het roer reeds omgegooid is, dat de eerste kernen „zich" aan het vormen zijn, dat het alreeds groeit en dat de leiding toekomt aan hen waarin het ideaal het sterkst leeft.
